

MAJA TRIFUNOVIĆ

Savršenstvo

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Maja Trifunović
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Savršenstvo

SADRŽAJ

KRAJ	9
Ilija i rodeo	11
Mala i jastuk.	25
Neda i savršenstvo	43
Viktor i udarnička značka	55
Dorina i paralelni univerzum	69
Sonja i šoljica za kafu	83
Princ i Elvis	97
Senka i otvoreno oko.	113
POČETAK	127
Granata	129
Mačka u džaku	141
Crvena pumpa	155
O autorki.	171

KRAJ

Madioničar je, činilo se, obećavao da je tkaninu potrzanu na deliće moguće zakrpiti bez šava, da bi ono što je nestalo moglo vaskrsnuti, da je razletelo jato golubica ili oblak prašine moguće iznova sjediniti rečju, da bi papirna ruža sažežena vatrom mogla procvetati iz šake pepela. No svi su znali da je to opsena. Istinska čarolija ovog slomljenog sveta krije se u sposobnosti svega što ga čini da iščezne, da postane tako potpuno izgubljeno kao da nikada nije ni postojalo.

*(Neverovatne pustolovine Kavalijeja i Klea,
Majkl Šejbon)*

Stvari ne vidimo onakve kakve zaista jesu, već onakve kakvi smo mi sami.

(Anais Nin)

ILIJA I RODEO

1.

Današnji dan mi je bio mrak mrakova. I to ne u pozitivnom smislu, nego doslovce. Moj vekovni neprijatelj Viktor B. dobio je unapređenje, sada će mi taj gilipiter šefovati, ja se očigledno nisam dovoljno pokazao. Vlasnik firme, koga bih najradije išutirao natrag do nedodije iz koje je dojahao na nekom kljusetu u grad već zagađen njegovim zemljacima, objasnio mi je da ne pokazujem inicijativu. Da nisam proaktivan. Tu je reč balvan naučio po onim seminarima na koje sam sebe šalje svake druge nedelje. Kad se vrati, sazove sastanak i upozna je nas sa novim saznanjima. Na početku izlaganja osvrne se na sadržaj švedskog stola u hotelu u kom je seminar održan, a onda spusti glas i razveze o novitetima. Posebno fasciniran podatkom da osim neaktivnih i aktivnih postoji i treća kategorija zaposlenika – proaktivni – sad izrazito insistira na toj vrlini. Koju ja, očito, ne posedujem. Dirinčim za njega ne štedeći se, ali mi nedostaje tajni sastojak koji odlikuje Viktora. Kojim Viktor raspolaže u zavidnim količinama.

Naravno, sa smeškom sam podneo poniženje, rukovali smo se na kraju, rekao mi je mlad si, ima vremena za tebe.

A četrdeset mi je.

Mrcina matora.

Odsedeo sam do kraja radnog vremena s Dorinom i Sonjom, one dve biserke s kojima delim kancelariju. S nama sedi i Viktor, ali se koliko sutra seli u sopstveni ofis, na čija će vrata zalepiti sopstveno ime i sopstvenu novu funkciju. Gazda tvrdi da se Viktor bunio – kao, neće da se odvoja od dojučerašnjih saboraca, svi smo mi kolege, nemojmo podlegati formalnostima ni insistirati na hijerarhiji. Ali eto, nekako je ipak pristao. Tačno ga vidim kako s onim njegovim udvoričkim osmejkom sleže ramenima i prihvata unapređenje preko volje, kao uveli buket. Što se mora, nije ni teško. A taj njegov kez, mora da ga kod kuće vežba posle brijanja diveći se samom sebi u ogledalu. Do oka ne dopire, oslobođen balasta iskre. Video je kako se drugi smeju, pa se trudi da se na njih ugleda. Liči mi na one uštogljene tutumrake koji se doteraju pa odu na međunarodnu konferenciju, a onda im blam da stave slušalice; ne slušaju prevod izlaganja vickastih govornika nego se cerekaju kad i svi ostali, a pojma nemaju čemu.

Ni ranije nisam mogao da ga smislim. Gledao sam da mu dobacim najdosadnije radne zadatke kad god me je samog mrzelo da se s njima majem, a ubuduće ću morati da klimam glavom na njegove zapovesti koliko god nesuvisle bile. Najgore mi je što sam morao da mu čestitam – ruku kad mu stisnuh, kao da sam spustio dlan na vrelu plotnu, tri su me znoja oblila. A on me, kao srdačno, tapše po leđima. I još posle zove na

piće, majmun. A prepisao me je dok trepneš okom, ispisao svoje ime na snegu pre nego što sam stigao da kapnem tačku na veliko I.

Čuo sam da je kod Švedana najveća psovka idi u šumu. Možeš misliti. Toliko su fini, ništa ubojitije nisu uspeli da izmisle. Kad kažeš nekom idi u šumu, to je uvreda koju samo krv može da spere. Rekao sam mu, sve smejući se: Idi u šumu, vucibatino! (Vucibatino u sebi, dakako.) Nije razumeo. Nema smisla za humor.

Kad se nekako dovukao kraj radnog dana, pustio sam korak i utekao iz firme kao da već sutra neću istim putem morati da se vratim. Na izlazu se sudarim sa Senkom, koja je na stepeništu pred zgradom bila izgubljenu bitku s opalim lišćem. Potapšala me je po ramenu i pogledala utešno kao da zna šta se desilo. Podseća me na moju staru, koja se uvek plašila što pucam visoko. Smatrala je da treba da ostanem kod kuće, nađem uhlebljenje u državnoj službi i oženim se smernom komšinicom. Bojala se razočaranja više i od čega, verovala da razočaranje najbolje izbegne onaj koji ništa ne traži i ničem ne stremi. S takvim pristupom uvek si na dobitku, mislila je. Zato se danas veseli kad joj neko od bumbara kojima je spremala stanove pokloni iznošen kaput. „Vidi ga kakav je, kao nov“, kaže mi iskreno srećna.

Nisam otišao pravo kući. Nazvao sam onu malu s kojom se viđam poslednjih meseci, malko da se opustim, isteram Viktora iz glave. Kad, imam koga da vidim na pešačkoj štrafti: Viktor stoji s nekom ženском u zelenoj haljini. Ženska žgoljava, visi haljinica na njoj kao na ofingeru, ali zgodna, visoka, pravih leđa. Motrio sam ih sa strane, praveći se da idem za svojim poslom. Viktor se ukipio, ona se ukipila, stoji

i čkilje jedno u drugo – dramatična pauza u koju bih ja, da sam se javio, upao kao trun u oko.

Taj ume sa ženama, moram da mu priznam. Naše kancelarijske djevuške obe su zaljubljene u njega, iako je jedna udata, a druga cenim u depresiji. Drži ih na distanci, ali im povremeno udeli kompliment, postavi neko pronicljivo pitanje, tek da vide da je prisutan. Da obraća pažnju. Ja sam im kao drugar, bezopasan lik – dok on sedi i zeva u monitor, nas troje pretresamo politička zbivanja i olajavamo gazdu. Obe su teme neiscrpne, kolevka i prekrivka naše sloge i zajedništva. Naravno, kad nas gazda obide u ofisu, svi se prekomerno obradujemo. Prilično dosta sam umoran, rekao je više puta, seljačina. Sonja ga ćutke motri onim svojim lisičjim očima, a Dorina mu se iskreno smeška. Nju taj dilber zaista zabavlja. Viktor obično procedi biće bolje. Jednom nisam mogao da se uzdržim pa sam dodao, prilično dosta bolje. A sad sam zabezeknut što nisam avanzovao.

Kad malo razmislim, nikada nisam video Viktora duže od par meseci sa nekom ženskom. Po tome smo slični, mada se tu svaka sličnost završava. Ja sam dete iz unutrašnjosti – stara istresala pepeljare glavonjama u državnom preduzeću i pospremala im kuće kada je pozovu, za sitniš, a stari dočekaio mizernu penziju s rukama do lakata u utrobi tuđih automobila. Ceo se vek sprdao kako motorno ulje koristi umesto kolonjske vode. I dan-danas je veseljak, zadovoljan malim, pa je malo i dobio. Da mi imućni ujak malinar nije finansirao studije, nasledio bih tu radionicu i danas se akao s dotrajalim anlaserima i otpalim felnama. Taj ujak godinama nije razgovarao s mojom starom, svađali su se

oko neke njive koju im je deda ostavio i koja je na kraju otišla u bescenje. Svaki put kad bi prošao kraj stare, a živeli smo kuća do kuće, on bi prdnuo. Svoje dece nije imao, zapekla ga posle savest pa mi se našao. Pare u mene uložene sam mu vratio, do poslednjeg cvonjka – smrdeo sam u Studentskom gradu, jeo iz konzervi, pametno birao prijatelje i dočepao se pozicije u firmi na dobrom glasu.

Još pristojnije pozicije dočepao se Viktor, ali mnogo lakšim putem. Koliko shvatam, najmlađi je od troje dece, jedini sin. Otac mu je rano riknuo, ali su ga sestre i majka tetošile i za ruku sprovele od školske klupe do ove fotelje. Odrastao je u gradskoj žiži, odakle je kao mali svuda mogao pešice. Kada je stasao, pred njim se otelotvorio i lep autić. Da ga gurnu u autobus, ne bi znao gde da se drži već bi čekao da mu neko ustupi mesto. Majka mu je metuzalem; smestio ju je u starački dom jer je počela da jede sirovu testeninu pravo iz kesice, ostavljala je uključen šporet i glumila lutajuće srce čim izviri iz stana. U taj se stan, inače, sad on uvalio. Loše mu je – stara zgrada, visoki plafoni, grejanje mu, kaže, nije bogzna kakvo. Ima i devojačku sobicu, za poslugu, kad ustreba. I krezave anđele nad ulazom u zgradu, jedan s oba krila, a drugi jednokrili.

Moj stan njegovom stanu može u ruksak da stane.

Sestre su mu zbrinute, uspešne su preduzetkinje. Na porodičnom imanju podigle su konferencijski centar u etno-stilu: na sve strane vise sušene crvene papričice i beli luk, stranci obožavaju da tamo edukuju našu marvu. Iskopale su bazen, nude tajlandsku masažu, kad gostima dojadi edukacija da se malo relaksiraju. Ima i restoran, i vinarija, i boga oca. Ne znam tačno

ni gde im je to zdanje ni kako se zove, nisam bio pozivan, boli me uvo. Pričao nam gazda. On samo traži gde se dobro krka, kao vernik posle posta. Sav je zdudan, mreška se dok hoda, liči na pihtijastu smesu koju je neki musavac prosuo iz čančeta na času domaćinstva.

Viktor mi se jednom podsmehnuo što izlazim isključivo s devojkicama, onima za nokat starijim od punoletstva. Ikina je svaka ženska ista, rekao je dok smo sedeli na jednom od onih idiotskih zajedničkih ručkova na kojima gazda insistira (to vam je najbolji tim-bilding, ponovio je ne jedanput taj prosveteni kapitalista koji iz usta ne vadi čačalicu): sve peglaju kosu, noćivaju u solarijumu i mami kažu ne mogu da ti perem sudove, pokvariće mi se frenč. Pa neću valjda s vršnjakinjama kao ti, pitao sam ga. Ove klinke su na svemu zahvalne. Na tome što imam auto, pa ih ne smeštam u poslednji bus i ne objašnjavam da ih neću pratiti do kuće jer daleko stanujem. Na tome što imam svoj stan i ne švercujem ih u dački sobičak dok mi roditelji spavaju. Na tome što koristim prezervativ, a ne objašnjavam im da je imati siguran seks isto što i jesti hleb kroz kesu. Vršnjakinje sve gorenavedeno uzimaju zdravo za gotovo. Kola imaju, stan imaju, posao imaju, kurto-ne, da prosiš, imaju. Za redenik im zadenuto razočaranje do razočaranja – sve su im priče poznate, svaki vic su čule više puta i neće se nasmejati na silu. Gorke su, govore šta misle, naručuju šta hoće, ako imaju decu očekuju da ih volim. Njima treba ljudska gromada, a ja nisam taj, niti pretendujem da budem. Kod suprotnog pola glasam za formu, sadržaj me slabo zanima. Sav sadržaj koji mi treba sadržim ja sam. Čak i malo više od neophodnog, čini mi se katkad.

Poželeo sam više puta da Viktoru maznem žensku, ojadim ga i dokažem da radim i na višim frekvencijama. Nije mi se ukazala prilika.

Sa Malom se nalazim pred palatom Albanija, to mesto susreta ne menjam od studentskih dana. Sva imena ulica su promenili: partizana kao da nikada nije bilo, vratili se igumani, kraljevi i knjeginje, no palata Albanija opstaje. Čudi me. Mala kasni, kao i obično. Tu smo se i poznali, pred Albanijom – ona je čekala dečka, a ja onu lujku koja mi je rekla da je zapalila kosu, trepavice i obrve pripaljujući cigaretu, pa zato nije mogla da dođe na sastanak. Kupila *zippo* pa ga namestila na najjače, dobro nije i onaj svoj kineski papirni luster spržila. Kada sam je pitao što mi se nije javila na mobilni, rekla je pa ne mogu dok mi bukti glava.

Zašto se Malin gilipter nije pojavio, nikad nisam saznao.

Zapričali smo se tu, na licu mesta. Krenula je bila u neku diskoteku gde se počne s Rijanom i Ledi Gagom, a završi sa Svetlanom R. i ruke gore. Ponudio sam se da joj pravim društvo, a ona se nasmejala (ima lepe, bele zube, jedinice malo razdvojene, taman da stane peteljka trešnje) i rekla da mi se neće dopasti. Kasnije, kad sam joj upoznao društvo, počeo sam da cenim njeno zdravo rasuđivanje. Verovatno bih je u diskoteci ostavio pod fluorescentnim stroboskopima i otišao ne obazirući se. Ovako, seli smo u kafić u centru, onaj fensi, u kom vise crnobeke fotografije svetskih metro-pola i gde ti svaka dva minuta neki Cigančić prilazi stolu i izvinjava se što ometa intiman razgovor, ali ako bi ikako mogao da mu udeliš koji dinar. Iako sam iskusn lažov, i danas se malo žacnem kad kažem nemam,

a ispred mene čaša ceđenog voća koja košta kao trodnevna zarada tog klinca, ako ima sreće. To je moje radničko vaspitanje na delu. Stari bi mi se šokirao da vidi koliko para ostavljam po kafićima, umesto da lepo kupim pivo u samoposluzi.

S Malinim društvom izašao sam jednom i nikad više. Svi su po nekim zgubidanskim fakultetima, studiraju menadžment, hotelijerstvo, arheologiju, ili drže teretane. Šta je njima zanimljivo, meni nije i obrnuto. Više volim da je izvodim među moje drugare – naručim joj neki koktelčić, ona srče celo veče, onako doterana kao da ću je posle voditi na rok operu, i povremeno se smejućka njihovim šalama. A i njima lepo, njihove se žene tim masnim vicevima ne bi nasmejale ni kad bi ih neko golicao. Gledaju me sa zavišću, ne usuđuje se svaki da švrlja. Jedni su emotivno vezani za svoje saputnice, drugima nedostaju materijalni uslovi za otcepljenje, a trećima se ne mili da uče kako se rukuje mašinom za pranje veša.

Što je sigurno, sigurno je.

2.

Što se mene tiče, dajem sve od sebe da svojeručno zauzdam život, da se slučajno ne ritne poda mnom pa da mu zveknem pod kopite. Lakše je kad vas je više, dabome, onda ga zajednički pritisnete pa uspori, ne jurca unaokolo bez plana i programa. Zato ljudi valjda i ulaze u porodične projekte, zahvaljujući tome ta zastarela institucija preživljava. Sam čovek je kao na rodeu, jedva opstaje u sedlu kad ona bikčina krene da se džilita. U mladosti je lako održati ravnotežu, uzbudljivo jednom rukom držati sedlo, a drugom mahati šeširrom. Ali sada je teže. Ako ne teže, a ono nepraktičnije. Uskoro ću morati da razmislim o braku i deci. Možda čak i s Malom. Ima potencijal, sposobna je, lepa i pitoma. Ponekad brza na jeziku, ali bez zle namere. Uz to, majka ju je koječemu naučila. Zna da usije dugme i isprži jaje, za početak.

Majka, doduše, odbija da me upozna. Po godinama sam bliži njoj nego kćerki – mlada ju je rodila – a imovinsko stanje mi nije toliko impozantno da mi godište

baci u senku. Ne mogu ja njoj da objašnjavam kolika je nepravda što nisam dalje odmakao na finansijskoj lestvici. Da joj se jadam o skromnom poreklu, o tome kako sam u grad pristigao kao gologuzan i ušao u trku s gotovanima kojima roditelji drže leđa. Nekada je bilo moguće prestići ih. Nekada si mogao da sideš s čuke na kojoj si bio čak pešak, završiš besplatnu školu i penzioniseš se kao direktor bolnice ili pilot predsedničkog aviona, zašto da ne. Ta su vremena prošla, rekao bih. Mnogi misle da sam dosta postigao; ne bih se složio. Dok god imam šefa nad glavom, dok god strepim hoću li otplatiti sledeću ratu kredita za stan, nula sam. Tako ja gledam na stvari. Niko mi ništa nije ostavio u nasledstvo kao Viktoru. Sem pola one njive, od koje se nisam hleba najeo.

Male nema. Ne javlja se na mobilni. Stojim i gledam cure koje prolaze. Lepršaju ulicom mirisne i brze, dugonoge i dugokose. Ovo je grad prepun lepih devojaka, a s ozbiljnim manjkom lepih žena. Ugase se putem, dignu ruke, zgasne im ova glad u očima, ovo nestrpljenje. Posle su sve kao ispod prese – gospođe bez sjaja, s muževima koji ih više ne vole i decom koja im se kače o suknju. Trudbenice, dobavljačice, smaračice. Ili Viktorove samice – uspešne u poslu, neispunjene na ljubavnom planu, doterane i uludo pametne, vlasnice sopstvenih nekretnina gde vikendom goste drugarice ili dočekuju ljubavnika koji se pred jutro vraća usnu- loj ženi ili čeka svoju Malu.

Pitanje veruješ li u sudbinu postavljam svakoj svojoj devojci. To je lakmus test prilikom kog svaka promeni boju. Pritom im se zagledam u dlan, uporedim ga sa svojim i onda kažem, šatro zapanjen: isti nam je životopis na dlanu! Malo koja negoduje, to im dođe kao izjava

ljubavi. Reč životopis ih obori s nogu. U svakom slučaju, pitao sam i Malu, nedavno, to za sudbinu. Kaže veruje, stopostotno. Ništa se ne dešava slučajno, sve sadrži neku poruku, za sve postoji neki razlog. Pa me udavila sagom o svojoj najboljoj drugarici i njenom dečku, čuvaru reda i mira u povelju. Drugarica nije umela da se uparkira, a on šmeker prikočio, pa umesto da trubi izašao iz svog auta i seo za njen volan. Gde je seo, tu je i ostao. Cirkus. A ja sam samo hteo da ukažem na kosmički značaj našeg slučajnog susreta pred Albanijom, malo da joj podidem.

Gledam na sat. Mala kasni sat vremena i više. Logičan završetak ovog maleroznog dana. Zovem je još jednom. Mobilni pretplatnik nije dostupan. Možda me nije razumela. Zavlačim je često za susret, najavim joj sastanak pa ga otkažem u zadnji čas jer mi nije zgodno. Možda sutra, kažem joj. A ona se boji da pita: „Možda ili sigurno?“, nego samo mjaukne: „Važi.“

Kad vratim film, ne umem da izbrojim koliko sam devojaka dočekaao na ovom ćošku. Tipovi raznovrsni, od fiće do poršea. Devojka je, rekao bih, ukras bez koga se može. Kao privesci na onim narukvicama koje sad klinke nose, kupiš narukvicu pa onda postepeno dokupljuješ priveske i kačiš – te srce, te autić, te morska zvezda i tako dalje. Mislio sam da poklonim jednu Maloj za rođendan i da ne štedim na privescima. U svakom slučaju – da se vratim na priču – najvažnije mi je oduvek bilo da napredujem u poslu, da se potvrdim, izvirim iz mase i natrljam nos onom malinaru. As da budem, na Gugl kad me ukucaš deset strana da izlista. Ali to ispade dug i zavojit put, lepo kaže pesma. Nikako da se popnem na ovo životno zaprežno vozilo, izujem

blatnjave gumenjake i udahnem svež vazduh dok me drugi vuku. Ovako, ja vučem, glavu ne dižem.

A uzde dadoše Viktoru.

Gledam opet oko sebe i odlepljujem se od zida. Vreme je da se odvučem kući. Nekada bi u tih šezdesetak i kusur minuta što sam prestajao na ćošku na mene natrčalo najmanje deset poznanika. Sad nijedan. Ili su emigrirali, ili sede u dnevnoj sobi, cevče pivo i čekaju da na teren istrči Đoković. Ove što se sad vrzmaju po ulici ne poznajem nikog živog. Hodam polako, hvatam sebe u nadi da ću čuti Malu kako me doziva, da će dotrčati za mnom s nekim obrazloženjem izgovorenim užurbano, usplahirenim glasom. Ta je uvek zadihana, a više cvrkuće nego što priča. Ali niko me ne zove ni ne kuca po ramenu. Niko ne kaže stani, čekaj me. Ljut sam i, na sopstveno iznenađenje, povređen. Šta misli ta balavica? Da sam ja tip koji uživa da provodi veče dreždeći po ćoškovima i čekajući je da mi se smiluje i počasti me svojim prisustvom? Neće moći. Kum mi je naložio da je povedem na feštu njegove firme, predstavim je poslovnim partnerima – i hteo sam, ocenio da je vreme. Već sam je zamišljao kako šeta među onim japijima, od svih viša za glavu; ja im je predstavljam, a oni se znoje i smeškaju kao ljudi. Ali malo sutra.

Ubrzavam bez osvrtanja, ne gledajući prolaznike koji su se razmiledi oko mene u hitnji da se nađu gde su naumili.

Nije me briga kud gazim ni hoću li se s nekim sudariti. Kome smetam, nek se skloni s puta.

Ostavljam palatu Albaniju sve dalje iza sebe kao nekakav ćutljivi obelisk, stećak zaostao iz vremena davno sahranjenih.

MALA I JASTUK

3.

malamacca@gmail.com

gde si, dražesna? šta radiš? pališ negde večeras? ja sad stigla s trbušnog plesa, dupe mi se pomerilo pupak mi na leđima 😊.

helokitikiti@gmail.com

ma tu sam anđele, svađala sam se s almom ne pitaj. opet me davila za iku. šiznuću.

malamacca@gmail.com

jao dražesna šta se živciraš, sve je to abitno najvažnije je da se volite kakve veze ima šta ti keva priča. i mene moja davi za milanca pa je ne tretiram dva posto. Smeta joj što je na krimpol akademiji, kaže kakva je to akademija, visok nivo ko i ona frizerska koju reklamiraju na radiju. uče frizere kako da ošišaju paž i kojom četkicom da skidaju dlačice s vrata, sve na naučnoj osnovi. posle žučne, pazi, ŽUČNE rasprave saglasili se da na četkicu nanose talk.

helokitikiti@gmail.com

šta te davi nije milanac frizer!

malamacca@gmail.com

ja joj kažem nije milanac bre frizer nego inspektor akobogda, a ona kaže tvoj milanac podvlači u udžbeniku pendrek teoremu – ako beži mlatni ga, ako kidne kokni ga. na naučnoj osnovi. ja joj kažem on će bre da me brani kad je frka treba da si srećna al ne vredi ko kamenu da govoriš.

helokitikiti@gmail.com

e svejedno tvoja je malo dete u odnosu na moju. znaš almu. slušaj referat od maločas: lepo ti je sad a šta ćeš za petnaest godina kad mu rikne prostata i stoji pred klozetskom šoljom pola sata jer ne može da piša. ona kaže mokri. nego cedi kap po kap. sve što sam ikad želela da čujem od nje sad sam čula nema šta.

malamacca@gmail.com

šta je prostata koji k izvini na izrazu?

helokitikiti@gmail.com

guglala sam ne želiš da znaš.

malamacca@gmail.com

a što ne može da piša izvini mokri, ne razumem?

helokitikiti@gmail.com

nemam pojma valjda jer je mator pa zaboravi što je došao u klonju, otkud znam. a nije to sve. kaže makar da se opario pa da naplatiš što se trošiš na seniora.

nego vozi mala kola ima mali stan. to mi kaže a ovamo je kao neka proleterka bori se za prezrene na svetu i sužnje koje mori glad ko u onoj pesmi koju ika ima umesto zvona na mobilnom. kao da mene zaboje za kola i stan i šta će biti za petnaest godina, da li je ona normalna. zaboje me i šta će biti za petnaest dana.

malamacca@gmail.com

šta fali malom stanu, bolje mali stan nego klupa. milanac i ja overili sve klupe po gradu, samo cokću penzosi kad prođu kraj nas. a noću skajpujemo dok ne zakuntamo nad tastaturom. ne razumem što joj ika toliko smeta, pa ne udaješ se za njega samo se zezate.

helokitikiti@gmail.com

ma znam ja šta je njoj ona misli vučem traume od ćaleta pa mi treba dedi namber 2.

malamacca@gmail.com

znaš bre da je meni ćale sad ko neki ujak koji se iselio u neko inostranstvo pa me izvede svaki put kad dođe na kontinent. kud ja okom on novčanikom hehe. ne cima me kao keva, ne davi nemoj ovako nemoj onako pazi ovo pazi ono. ja se ne bunim meni to ok.

helokitikiti@gmail.com

pa ne bunim se ni ja i meni je ok al alma svejedno misli da zbog njega gotivim starije muškarce.

malamacca@gmail.com

bolje stariji nego ovi naši, nemaju ni za kokišku sve se plaća polapola. dobro ika je izuzetak i ona tvoja

menadžment ekipica, a ovi moji s arheologije tuga božja. e kad već pomenu kola znaš kako se kaže pežo na engleskom?

helokitikiti@gmail.com

kako?

malamacca@gmail.com

PUŽO!!!

helokitikiti@gmail.com

LAŽEŠ!!!

malamacca@gmail.com

da mi umre keva! čula u reklamama. kad ika dođe po tebe ti mu reci iko vozis PUŽA 😊

helokitikiti@gmail.com

ma ne dolazi po mene crko mu pužo nalazimo se pred albanijom. smor. koliko ima sati?

malamacca@gmail.com

vidi na kompu bre donji desni ugao

helokitikiti@gmail.com

jao zakasniću. nešto me večeras mrzi da ga vidim sav je nešto smoren opsednut je nekim viktorom s posla. samo melje nepravda nepravda nepravda. ja mu prošli put rekla nema pravde šta je jednom pravo drugome je krivo, a on se izbezumio održao mi prezentaciju bez pauer pointa, kaže ima pravde ali je pravda uvek na strani jačeg. ja ga pitala a kakva je to pravda ako bira

strane a on odlepio što mi izletelo nešto suvislo. rekao mi imaš ti mozak ne služi ti glava samo za frizuru.

malamacca@gmail.com

on je bre jedan napucani smarač dražesna, bez uvrede. mnogo se širi da ja tebi kažem. sutra će ti tražiti da ugradiš svilene trepavice i nabudžiš silikone kao kaja. sećaš se kaje što je rekla da joj je omiljena knjiga dnevnik ane karenjine?

helokitikiti@gmail.com

i da je u grčkoj igrala caciki 😊

malamacca@gmail.com

e, ta. onaj njen batica joj platio al se malo stiso cicija hteo sise povoljno pa sad ona mora na novu operaciju jer joj jedna niža od druge, jadnica. ti treba da se upoznaš sa milančevim ortakom ogijem, a iku nabaci almi ionako je skoro pa njeno godište 😊 znaš kao u onom filmu.

helokitikiti@gmail.com

kom?

malamacca@gmail.com

onom bre gde glume oni poznati glumci.

helokitikiti@gmail.com

kom?

malamacca@gmail.com

ma gledale smo zajedno o onom super hot doktoru što je počeo da se zabavlja s onom babom koja se zaljubila

u onog zrikavog matorca što je hteo da joj kresne
ćerku pa ga strefila srčka.

helokitikiti@gmail.com

a, da. onaj baja sa havaja. kijanu. videla sam mu sliku
pre neki dan, brauzuje noću po frižideru regularno. ne
bi ika bio za almu. alma bi ga sahranila. osim toga, ne
zanima je niko sem šećera.

malamacca@gmail.com

jao još je sa šećerom, baš SLATKO!

helokitikiti@gmail.com

da da, preslatko. kaže mi juče ja ne moram da se bojim
veštačkih zaslađivača, u mom šećeru nema aspartama.
žena je zaljubljena.

malamacca@gmail.com

uspešnija je na ljubavnom planu nego ti i ja zajedno to
bre nije prirodno!

helokitikiti@gmail.com

neka, ćuti, ionako me davi, da je sama obrušila bi se na
mene ko dizelaš na kradene patike, dok me dobro ne
razgazi ne bi me pustila. kad smo kod havaja, da si je čula
kako mi je juče ispljuvala bruna marsa ne bi verovala.

malamacca@gmail.com

šta sad fali brunu?

helokitikiti@gmail.com

brate fali mu što nije ultrafeminista kao alma. znaš ona
pesma koju ti obožavaš ajl keč a grenejd for ju?

malamacca@gmail.com

awwww, diivnaaa!!!

helokitikiti@gmail.com

aha. a znaš šta kaže alma? prvo je izrecituje na srpskom pa stvarno zvuči debilno – za tebe bih uhvatio granatu za tebe bih glavu stavio pod nož za tebe bih skočio pod voz primio metak u mozak tralala. tako ona priča bukvalno i tako on peva samo na engleskom. proverila sam.

malamacca@gmail.com

pa? ja bi odlepila od sreće da mi neko tako peva.

helokitikiti@gmail.com

alma tvrdi da tako peva samo manijak. da bežim glavom bez obzira budem li sreće kurate izvini da natrčim na takvog psihopatu.

malamacca@gmail.com

glupa sam ne razumem.

helokitikiti@gmail.com

kaže ne moraš da umreš za mene, prijatelju. dovoljno je da budeš pristojan pridržiš vrata kad nosim kese drn zvrn. dok čekaš granatu. tvrdi da su oni koji pišu takve pesme još gori od onih koji snimaju romantične komedije. skontala je da su romantične komedije obrati pažnju POGUBNE za ribe isto koliko i porniçi za frajere nema razlike. tako guske kao ti stiču nerealna očekivanja to mi kaže veštica.

malamacca@gmail.com

jebote ona je hard kor antiromantik.

helokitikiti@gmail.com

ma pusti sve mi bre pokvari. čujem je kako mi zvoca u glavi ne mogu da se opustim. pre neko veče ja izašla s ikom mislila bićemo solo a on pozvao kuma i još jednog ortaka, veče staraca i ja jebote. naručila blu lagun, oni cevče pivo žvaću o poslu i povremeno provale neku kretensku foru pa padnu na dupe od smeha. znači, ludilo. a ja zamišljam almu kako stoji kraj stola i gleda me sažaljivo. u fazonu, jadmice zar je ovo najdalje što možeš da dobaciš.

malamacca@gmail.com

mislim, ne znam što te alma tolko pegla nije ni ona nikakva proročica brate, ajd da se razbijala od sreće s muškarcima nego ne bih rekla, da joj nije natrčao šećer sedela bi kući, kukičala milje da stavi na teve.

helokitikiti@gmail.com

pa to ti kažem. prislušivala sam je kako se savetuje s nedom, to joj je kuma koju nogirao neki batica pre sto godina, pojma nemaju ni jedna ni druga. razmatraju slučaj kao da je puzla s milion delova, sve u stilu šta on verovatno misli i oseća, verzija imaju ko semenki pogotovo kuma. misterija, ko da ju je pisala agata kristi lično. došlo mi da im sufliram iz hodnika, ako se ne zna šta misli zna se šta radi to jest ne radi, el vam to nije dosta??? da im skratim muke.

malamacca@gmail.com

treba da te upoznam sa milančevim ortakom ogijem.

helokitikiti@gmail.com

znam rekla si mi. kakav je?

malamacca@gmail.com

zgodan do bola. drži teretanu, on i ortak otvorili. dečko završio dif nije budala. noću repuže. malo su mu tekstovi hevi ali izgleda abnormalno dobro. njemu neće da rikne postata 😊

helokitikiti@gmail.com

prostata 😊

malamacca@gmail.com

postata prostata krompir krumpir to je sve jedno te isto.

helokitikiti@gmail.com

e nemoj mi reći da je to onaj batica kog smo slušale na žurci kod koleta!!! onaj što se zaliva jelen pivom i maše plastičnim pištoljem za vreme nastupa!!! onaj što je na butini istetovirao miloša obilića pa na moru zavodi hrvatice ne bi li mu obilića ljubile!!!

malamacca@gmail.com

ti si dražesna mnogo izbirljiva niko ti ne valja! sad se i na iku žališ a bila si krejzi in lav. keva te zatrovala.

helokitikiti@gmail.com

ma ne treba mi keva sama sam se smorila. toliko je ponekad uobražen nepodnošljivo. pre neko veće dok